

Правило 3.) Личное мѣстоименіе *es* не се от-
нося всякога на едно сжществително средняго ро-
да, но често се относя и на едно цѣло израженіе,
кое-то преди него се нахожда. Н. п. *Sind Sie mit
Ihrem Schicksale zufrieden?* благодарни ли сте съ
честь-тѣ си? *Ich bin es*, азъ сжмь (благодаренъ).

Правило 4.) Често въ *es*, кога оно се нахож-
да въ вынителенъ падежь, *e*-то се изпуща и вмѣ-
сто него стави се единъ апострофъ ('). Примѣри:
Geben Sie ihm's, дайте му го. *Habe ich's?* имамъ
ли го?

Правило 5.) Когато едно лично мѣстоименіе
се относя на едно сжществително средняго рода,
кое-то означява женско лице; тогава е по добръ да
се стави лично-то мѣстоименіе въ среденъ родъ,
нежели въ женски. Н. п. *Das gute Weib, es hat gro-
ße Verdienste um ihre Familie;* добра-та жена, тя има
голъмы заслуги за челядь-тѣ си. Но при всичко
туй, хортува се по нѣкога, ако и погрѣшно: *Wie
schön ist dieses Weib! Sie ist auch sehr gut* (вмѣсто
es ist...)

Правило 6.) Лични-тѣ мѣстоименія втораго
лица: *du*, ты; *dir*, тебѣ; *dich*, тебе; само тогава се
употреблявать, кога нѣкой се относя на Бога. или
на възлюбленъ царь. или пжкъ кога хортува нѣкой